

PETER R.

DE VRIES DE
ONTVOERING
VAN ALFRED
HEINEKEN

Alle feiten en geheimen
van deze geruchtmakende ontvoering

HET BESTVERKOCHTE MISDAADBOEK VAN NEDERLAND
BEVAT UNIEK BEELDMATERIAAL

P E T E R R . D E V R I E S

De ontvoering van Alfred Heineken

'Opgedragen aan mijn onvergetelijke vriend

ROBBIE OFFENBERG'

(Cor van Hout - 1987)

DE FONTEIN

Eerste druk 1987

Zevenentwintigste geactualiseerde en geïllustreerde druk 2013

ISBN 978 90 261 3371 8/ISBN e-book 978 90 261 3500 2

NUR 339

© 1987/2007/2013 Uitgeverij De Fontein / Peter R. de Vries

www.uitgeverijdefontein.nl

Opmaak tekst en beeld binnenwerk: Zeno, Amsterdam

Omslagontwerp: De Weijer Design BNO, Baarn

Fotoverantwoording: Zie blz. 507. De auteur en de uitgeverij hebben hun uiterste best gedaan de rechthebbenden van de in dit boek opgenomen afbeeldingen te achterhalen. Bij eventuele vragen kunt u zich wenden tot Uitgeverij De Fontein, Postbus 13288, 3507 LG Utrecht.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het was de bedoeling dat we Alfred Heineken zouden pakken als hij 's avonds uit zijn kantoor kwam en naar zijn auto liep, waarin Ab Doderer gewoonlijk zat te wachten. De Cadillac stond meestal vlak voor de deur en het was dus maar een afstandje van een paar meter dat Heineken moest afleggen. In die luttele seconden moesten wij hem overmeesteren. Het was in feite een straatoverval. Dat is overigens niet van meet af aan het plan geweest. We hebben ook nog met de gedachte gespeeld om Heineken in zijn kantoor, boven, op driehoog, weg te halen. Gewoon recht op ons doel af. Als hij binnen was, zouden we hem even 'ophalen'.

In de praktijk viel deze theorie echter niet mee. Het was bepaald niet eenvoudig om binnen te komen. Heineken werd dan wel niet echt bevaakt, maar aan elektronica had hij in zijn kantoren kosten noch moeite gespaard. Willem heeft er op een middag een keertje aangebeld om te ontdekken hoe de procedures om binnen te komen in hun werk gingen. Het was nogal ingewikkeld. De deur werd elektronisch geopend en dan kwam je in een soort vestibule terecht, voor weer een dichte deur. Door een intercom moest je dan eerst je naam en de reden van je komst zeggen. Kennelijk werd dat gecontroleerd aan de hand van een soort gastenboek of agenda en dan pas sprong de deur open en kon je verder.

En dan was er nog iets: in het pand was een gesloten televisiecircuit gemonteerd. In elke gang of kamer hing een camera aan het plafond. De Neus maakte tijdens zijn bezoekje dan ook snel rechtsomkeert door in de intercom te mompelen: 'Sorry, ik ben verkeerd, ik moet op het Eerste Weteringplantsoen zijn.' In plaats van op het Tweede dus. Het was voor mij reden om van de binnenhuisoperatie af te zien. Ik voelde er geen bliksem voor om de hele actie 's avonds laat nog eens in kleur op het nos-journaal terug te zien. Daar kwam nog bij dat Ab Doderer meestal buiten in de auto op zijn baas wachtte. We konden ze dan dus niet tegelijk pakken, maar moesten op twee fronten opereren. Dat was nou niet bepaald ideaal.

Toch waren die gedachten om Heineken gewoon op kantoor te pakken niet onlogisch, na alle mislukkingen die we in Noordwijk hadden gekend. We wilden het initiatief nu meer naar ons toe trekken en niet helemaal afhankelijk zijn van het tijdstip wanneer Heineken wenste te vertrekken of aan te komen. In vergelijking met Noordwijk was er nog een factor die niet over het hoofd mocht worden gezien: het verkeer. Amsterdam was en is een stad met opstoppingen, files, verkeerslichten, wegomleggingen en andere onverwachte verkeersproblemen. We hadden het Uur-U weliswaar na de avondspits gepland, maar dat wilde nog niet zeggen dat de hoofdstad dan ineens was uitgestorven. Een dorp zou het nooit worden. We kregen op het stuk naar het fietserstunneltje, waar we in andere auto's zouden overstappen, te maken met twee flinke kruisingen met verkeerslichten, beide ter hoogte van De Nederlandsche Bank, aan het einde van de Weteringschans. De kans dat er een licht op rood zou staan was meer dan denkbeeldig. En ik wilde vermijden dat we tijdens de vlucht verkeersovertredingen zouden maken, die de aandacht konden trekken van bijvoorbeeld een toevallig passerende surveillance-auto.

Op een of andere manier moesten we daarom wat met die verkeerslichten doen. Of helemaal uitschakelen of zo bewerken dat ze voor ons groen licht gaven. Nu kon ik me herinneren dat ik op drukke dagen wel eens agenten had gezien die bij zo'n kastje op een van die kruisingen de verkeerslichten handmatig bedienden. Ik stelde de anderen voor eens te bestuderen of we de werking van die verkeerslichten konden beïnvloeden. Op een avond reden we onze vluchtroute nog eens na en keken toen meteen op de Weteringschans of er een dergelijk kastje te vinden was. Op de kruising Weteringschans-Westendeinde was inderdaad zo'n regelkastje aanwezig.

Jan Boellaard regelde via zijn kennis bij de dienst Openbare Werken diezelfde week nog weer een sleutel en Remmetje had ondertussen bij een ander verkeerslichtenknooppunt een middag geïnteresseerd toegekeken hoe zo'n kastje werkte, daarbij langs zijn neus weg wat vragen stellend. Na met de sleutel zelf ook nog een paar keer in het kastje gekeken te hebben, hadden ze op een stuk papier de werking schematisch weergegeven. Ik begreep er zelf niets van hoe al die draden en knopjes werkten, maar de Poes en Rem hadden allebei een technische opleiding gehad en dat kwam ons nu reuze goed van pas.

Het duurde niet lang of Remmetje beweerde dat hij het hele proces

onder de knie had. Om het zeker te weten zijn we op een middag een keertje gaan proefdraaien op de kruising Rijnstraat-Vrijheidslaan, vlak bij de RAI. Wij zouden in de auto wachten en Remmetje zou het proberen. Daarvoor gold weer hetzelfde verhaal als met het stelen van die auto's: als hij het deed was het kwajongenswerk. Bij mij of een van de anderen een raar mysterie, dat om nader onderzoek zou vragen. Ik had mijn broertje gezegd dat hij het verkeerslicht op oranje moest 'fixeren', die vakterm had ik in de verhalen toch opgepikt. Het betekende dat hij het verkeerslicht op knipperen zou zetten. Als we de verkeerslichten helemaal uit zouden schakelen, wat volgens Rem en de Poes veel eenvoudiger was, dan zou dat de aandacht kunnen trekken. Oranje knipperende verkeerslichten waren in Amsterdam echter heel gewoon. Het zou betekenen dat wij zo door konden rijden, want de Weteringschans was een voorrangsweg. Er zou ons vrije baan worden verleend. Daar kwam nog bij dat de Renault bestelbus door zijn oranje kleur stomtoevallig veel weg had van een bus van het Gemeentelijk Vervoers Bedrijf en we dus keurig over de vrije trambaan konden rijden, zonder op te vallen.

Vanachter het stuur van mijn Mercedes keek ik belangstellend toe hoe Remmetje in de verte aan het knoeien was met het kastje. Hij was met zijn twintig jaar toch maar een handige opsodemier. Even later kwam hij glunderend teruglopen. 'Voor elkaar!' zei hij, terwijl hij achter instapte. Ik keek nieuwsgierig naar de kruising en de verkeerslichten en schoot vervolgens in de lach. 'O ja?' vroeg ik. 'Waarom staan dan al die auto's stil? Je hebt alles op rood gezet in plaats van oranje, man. De hele zaak loopt vast!' Remmetje kleurde bijna net zo rood als het verkeerslicht, terwijl wij het in de auto allemaal uitschaterden. Het was inderdaad kwajongenswerk geworden. En terwijl er van alle kanten op de claxon werd gedrukt, gingen wij er snel vandoor. Later hebben we het nogmaals geprobeerd en toen bleek Remmetje het echt prima in zijn vingers te hebben. De verkeerslichten waren voor ons geen obstakel meer.

Alles was nu eigenlijk klaar. De overstap van Noordwijk naar Amsterdam was sneller en met minder problemen gepaard gegaan dan ik had gedacht. Persoonlijk vond ik wel dat de organisatie in Noordwijk wat mooier, geraffineerder in elkaar stak dan die van Amsterdam. Vooral het klemrijden op het Koepelweggetje vond ik indrukwekkend. In Noordwijk zouden we naar mijn gevoel iets meer imponeren, daar zou duidelijk blijken dat er denkwerk aan vooraf was gegaan. In Amsterdam was

dat wat minder, maar daar stond weer tegenover dat we ontzag zouden inboezemen door het midden in de stad te doen. En ach, in feite was dat natuurlijk allemaal niet belangrijk. We hoefden er geen schoonheidsprijs mee te winnen. Het ging erom wat het meest effectieve was. Ons uitgangspunt was dat we moesten laten zien dat er niet met ons viel te spotten. We wilden de onderhandelingen – en dus de ontvoering – in vier dagen afronden. Die tijd moesten Heineken en Doderer kunnen zitten, oordeelden wij. Na die kraakrel hadden wij ook vier dagen gezeten en hoeveel andere mensen zijn er niet die voor vier dagen – of langer – voor niets de cel ingaan en nooit meer iets horen, zelfs geen excuus?

We wilden die twee in principe op woensdag ontvoeren. Het zou inhouden dat de losgeldrally op zondagavond zou plaatsvinden, als er vrijwel niemand op de weg was, terwijl de feitelijke overdracht van het losgeld op maandagochtend zou gebeuren, tijdens de drukste spits van de week. De onderhandelingen wilden we kort maar krachtig maken. Langer onderhandelen, of vertraging op een of andere manier, zou in ons nadeel zijn, zo wist ik. Het Heinekenconcern of de politie zou ongetwijfeld deskundigen op dat gebied inschakelen, misschien zelfs wel psychologen. Ik wist dat we een ijzersterke zaak hadden uitgedacht en deze hadden voorbereid op een wijze zoals de recherche nog nooit had meegemaakt, maar ik beseftte dat we onze tegenstanders op het gebied van onderhandelen en communiceren niet moesten onderschatten. Wat dat betreft had geen van ons natuurlijk een opleiding genoten en waren we alleen door de Amsterdamse straatpraktijk wijs geworden. Hoe langer de onderhandelingen zouden duren, des te groter was de kans dat wij de politie aanwijzingen over onze identiteit of verblijfplaats in handen zouden spelen. Het moest dus allemaal kort en snel.

Het was inmiddels november geworden en op maandag de zevende zijn we met z'n vieren gaan kijken of Heineken op zijn kantoor aan het Tweede Weteringplantsoen aanwezig was. Het zat nu mee: hij was er. In de flat van Willem hebben we direct daarop vergaderd en punt voor punt ons hele plan afgecheckt. Gekeken of alles in orde was: de vermommingen, de wapens, de auto's allemaal nog eens gestart, de brieven aan het Heinekenconcern nog eens nagelezen, alle details en de route voor de losgeldrally opnieuw doorgenomen en voor de zoveelste keer in Utrecht en Zeist wezen kijken, de cellen gecontroleerd en er eten en drinken neergezet enz. enz. Alles was in orde. Alles was klaar. Remmetje had in-

middels op een avond ook de Amsterdammertjes die de toegang tot het fietserstunneltje blokkeerden uitgegraven, zodat wij er met de Renault door konden rijden. Hij controleerde iedere dag of er door de gemeente geen nieuwe werden neergezet. Gelukkig duurde dat soort dingen in Amsterdam altijd een eeuwigheid. De weg was letterlijk vrij. Het was tijd voor actie. Het tijdstip bepaalden we eensgezind op: *woensdagavond, 9 november 1983*.

Het leek erop dat het goed getimed was. Toen ik de volgende ochtend, dinsdag dus, opstond en de krant las, stond er dat het Gemeentelijk Elektriciteits Bedrijf die week zou staken en onder andere de straatverlichting 's avonds niet zou aansteken. Ik wreef in mijn handen en gniffelde: ha, ha, uit de kunst, jongens! Dat was een onverwachte meevaller.

Die dinsdagmiddag hingen we weer rond op het Tweede Weteringplantsoen. Remmetje was er nu ook weer bij. Willem en ik zaten op – alweer – een houten bankje in het plantsoentje, dat vlak voor het Pentagon was gelegen. Zo konden we de bewegingen onopvallend in de gaten houden. De auto van Heineken stond voor de deur. Ab Doderer zat erin. Ik zag dat hij een tijdschrift of iets dergelijks las.

In feite vond ik dat altijd een rare situatie. Waarom kon die man niet gewoon binnen wachten, bij de kachel? Nu startte hij af en toe de motor, waarschijnlijk om het in de auto een beetje warm te krijgen. Uren zat hij daar soms achter elkaar. Wachten en nog eens wachten. Nee, ik weet nog dat ik hem vroeger benijdde, omdat hij in die mooie auto's mocht rijden, maar nu dacht ik daar anders over. Op deze manier chauffeur zijn was een hondenbaan.

De auto van Heineken stond vlak achter onze gele Renault 20 TL. Remmetje had de auto er al eerder in de week neergezet, zodat we op het Uur-U een plekje voor de deur hadden. Meestal stond het er barstensvol met auto's. Het was de bedoeling dat de Renault 20 TL zou plaatsmaken voor de oranje bestelbus. Deze stond al een paar dagen gereed in de Swammerdamstraat, vlak bij het bewuste fietserstunneltje, achter het kantoor van de Rijksbelastingen. Vlak voordat we wilden toeslaan zou de Poes de Renaultbus op de plaats van de gele Renault personenauto neerzetten. Als Boellaard eraankwam zou Remmetje die weg rijden.

Frans stond bij de tramhalte al een paar uur te wachten op een tram die kennelijk nooit kwam en de Poes slenterde wat heen en weer. Het had in feite niet veel meer om het lijf. Het was eigenlijk meer bedoeld

als sfeerproeven, concentreren. Toch nam de zaak nog onverwachts die middag een wending. Toen we op de hoek van de Nicolaas Witsenkade/Tweede Weteringplantsoen de koppen even bij elkaar staken, was het Stekel die ineens zei: 'Jongens, waar wachten we eigenlijk op? Laten we hem vandaag pakken! Hij is er nu en vanavond is de straatverlichting uit. Wie weet is het morgen allemaal weer anders...' We keken elkaar even verbouwereerd aan op straat. Nu? Over een uurtje of anderhalf? Terloops wierp ik een blik op m'n horloge: halfvijf was het al.

Willem was de eerste die reageerde. Hij vond dat we het niet moesten doen, omdat we het gewoon niet zouden redden qua tijd. Die kans was inderdaad groot, zo dacht ik ook, maar aan de andere kant scoorde het ook wel wat Stekel zei. We waren nu al zo vaak voor niets geweest. We hadden bovendien gehoord dat Heineken morgen in Zoeterwoude een receptie had om de geslaagde afloop van een chantagezaak te vieren. Het was een beetje onzeker of hij daarna nog wel in Amsterdam op kantoor zou komen. Stel dat we de volgende dag weer voor niks zouden komen... Dat moest dan zo langzamerhand wel ten koste gaan van de scherpte. Ik dacht snel na. De spullen, de meeste althans, stonden overal al klaar. We konden in korte tijd operationeel zijn. Het was niet zo dat ik deze wat gehaaste actie onverstandig vond. Wel als je de zaken niet goed had voorbereid, maar wij waren in feite al maanden klaar. Het hele draaiboek stond vast. Het was niet aan een dag of uur gebonden.

Ik hakte de knoop door: 'Oké, laten we het proberen. Als we tempo maken kan het misschien net. Kom op!' Boellaard haastte zich daarop naar de Swammerdamstraat en kwam even later terugrijden met de oranje Renaultbus. Remmetje zat al te wachten in de andere Renault en hield door zijn spiegeltje de zaak in de gaten. Het moest goed getimed zijn, want we hadden allang gezien dat Doderer een plaatsjesbietser was. Als er een plekje dichterbij de deur vrijkwam, dan wachtte hij nooit een minuut, maar schoof direct de Cadillac Fleetwood een beetje op om de loopafstand voor zijn baas zo kort mogelijk te maken. Op deze manier lukte het echter prima. Remmetje reed weg en de Poes draaide er een seconde later keurig in. Ziezo, dat was vast dat. Daarna scheurden we snel naar de Heining en pakten alle spullen bij elkaar, de pruiken, de wapens, de handschoenen, de tas met uzi's en munitie.

Vanuit de Heining reden we met de witte Citroën gs snel naar de Swammerdamstraat. De Citroën gs moesten we daar neerzetten, omdat dit de overstapauto was. Hij was door Boellie daarvoor helemaal geschikt gemaakt. Het was een stationcar-model en daardoor was het

makkelijker er iemand achterin te duwen. De Poes had bovendien een houten plaat gemaakt, die hij zo over de liggende persoon kon heen schuiven, als een soort deksel. Het slachtoffer kon dan niet naar buiten kijken en zien waar wij reden. En van buitenaf kon iemand die naar binnen keek evenmin iets zien. De Citroën hadden we daarom gereserveerd voor Heineken. Doderer zouden we in de gele Renault 20 TL vervoeren. Het maakte ons minder kwetsbaar, dacht ik, als we de twee slachtoffers apart zouden verplaatsen.

In het donker – er brandde geen straatverlichting – controleerden we snel elkaars kleding. Even kijken of de pruiken recht zaten en de snorren niet op halfzeven hingen. Een minuut later liepen we twee aan twee, op een afstand van vijftig meter van elkaar, door het tunneltje heen, langs het Amstelhotel, richting Nederlandsche Bank. Remmetje was al die tijd op het Tweede Weteringplantsoen gebleven. Hij hoefde zich niet te vermommen, want hij zou alleen maar van afstand toekijken en op het juiste moment de verkeerslichten op oranje fixeren, om ons een ongehinderde doorgang te verlenen.

We wilden juist de Torontobrug over de Amstel oversteken toen Remmetje met een fiets de bocht om kwam zeilen. Hij maakte een wegwerpgebaar met zijn hand: 'Stop maar, hij is al weg,' hijgde hij. 'Een paar minuten geleden is hij vertrokken.' Ik keek op mijn horloge, we hadden het snel gedaan allemaal, maar de cijfers gaven aan dat het al met al toch een paar minuten voor zevenen was geworden.

Tja, dat risico hadden we dus bewust genomen. Het zat erin. Op straat hebben we nog even staan overleggen. Moest de oranje Renault weer geruild worden voor de stationcar? Moesten alle spullen weer terug naar de Heining? Ik besloot dat dat het beste was. Geen risico nemen. De oranje Renault was immers gestolen en had valse kentekenplaten. De gele Renault 20 hadden we eerlijk gekocht, daarvan was alleen het kentekenbewijs niet overgeschreven.

Op de Heining kaartten we nog eventjes na. Het was weer – voor de zesde keer nu – mislukt, maar ditmaal waren we nauwelijks teleurgesteld. Op een of andere manier voelden we dat dit een soort generale repetitie was geweest en dat het allemaal prima verliep. Het zou nu gewoon morgen gebeuren. Om goed uitgerust te zijn, gingen we allemaal vroeg naar huis.

We zijn op De Dag, woensdag 9 november 1983, 's morgens eerst met

z'n vieren in Noordwijk wezen kijken of Heineken er was. En ja hoor, hij was er en een poosje later Ab Doderer ook. Even dacht ik terug aan de keren dat we hier voor niets hadden gezeten. Ik stootte Frans aan en zei: 'Je kunt nog kiezen Stekel, we kunnen hem nou ook hier nog pakken. Ken je de route nog?' Het was een plagerijtje, want alle spullen stonden natuurlijk in Amsterdam. Enfin, niets stond Operatie Heintje nu meer in de weg, of het moest een uitlopende receptie zijn. De stakingsactie van het GEB was deze dag alweer beëindigd. Jammer, maar op zich geen ramp. We hadden in onze plannen nooit rekening gehouden met iets dergelijks. Het zou een onverwachte meevaller zijn geweest. Meer niet.

Terug in de flat troffen we de laatste voorbereidingen. We pepten vooral elkaar nog eens op. De moraal was vandaag heel belangrijk. We keken nog eens goed naar de kleurenfoto van Alfred Heineken die we tot onze beschikking hadden. Willem en ik hadden hem vaak in levenden lijve gezien, maar Jan Boellaard en Frans Meijer minder. En je kon je in een fractie van een seconde onder hoogspanning makkelijk vergissen. Daarom hadden we gezorgd voor een perfecte foto. Het pikante was dat deze ons nota bene ter beschikking was gesteld door het... Heinekenconcern. Stekel was op een dag naar het kantoor aan de Stadhouderskade in Amsterdam geweest en had zich daar brutaal voorgedaan als een onderwijzer die een speciaal project over bierbrouwen op school wilde doen. Hij werd gastvrij ontvangen en kreeg een berg documentatie mee. Helaas geen foto van de grote baas zelf, wat die hadden ze daar niet. Willem is toen nog een keertje speciaal naar het hoofdkantoor in Zoeterwoude gereden en heeft zich daar eveneens voorgedaan als leraar. Hij kreeg een prachtige kleurendruk mee. We konden ons gewoon niet vergissen. Dit was de man en Heineken was zijn bier...

Terwijl Heineken in Zoeterwoude nog recipieerde, gingen wij weer op pad. We konden nu alles meer op ons gemak doen. Kalmpjes aan de auto's omwisselen en onszelf verkleden. Het gekke was dat ik voor het eerst bij al onze pogingen nu voelde dat er echt wat ging gebeuren, er hing een merkwaardige spanning in de lucht die ik nog niet eerder had ervaren.

Toen we op het Tweede Weteringplantsoen arriveerden, wachtte ons een aangename verrassing. Heineken was alweer terug uit Zoeterwoude. Het was kennelijk eerder een lunch geweest dan een borrel. Nou, des te beter. Ab Doderer zat zoals gewoonlijk te wachten in de auto. De straatverlichting brandde weer, het was alleen een stuk kouder dan de dag ervoor.

We begonnen weer met het omwisselen van de auto's. We plaatsten de tas met uzi's in de oranje Renault en de Poes reed deze vanaf de Swammerdamstraat weer naar het Weteringplantsoen, vlak voor het Pentagon. Wij bleven in de Swammerdamstraat wachten. Bij zijn terugkomst meldde de Poes dat de verwisseling vlekkeloos was verlopen en dat de auto mooi met z'n neus in de richting van de Weteringschans stond, waar onze vluchtroute begon.

Een paar minuten later liepen we, net als de dag ervoor, twee aan twee – 50 meter uit elkaar – langzaam in de richting van het Tweede Weteringplantsoen. We hadden onze pruiken op en Willem en ik hadden ook nog kogelwerende vesten aan. Normaal gesproken waren we met onze een meter negentig en jarenlange krachttraining al behoorlijk uit de kluiten gewassen, maar nu waren we nog een maatje groter geworden.

Het was ongeveer halfzeven en de avondspits liep op z'n einde. Toen we de Nederlandsche Bank naderden kreeg ik bijna een hartstilstand. Op de kruising stonden wel vijftien agenten in uniform een soort verkeerscontrole te houden, voorzien van portofoons. Een heel peloton! Op de terugweg moesten wij daar met de auto langs. Het zou verdomme ook eens een keertje meezitten. Op de Nicolaas Witsenkade, een tiental meters vanaf het Tweede Weteringplantsoen, overlegden we even. De anderen waren van de politiemacht ook danig geschrokken. Wat moesten we doen? Wat zou er gebeuren als we die verkeerslichten daar op knippen zouden gooien? Stel dat ze Rem zouden zien? Ik woog in gedachten razendsnel de mogelijkheden af. Ik was niet meer bereid de zaak nog langer uit te stellen. Gedecideerd, om de anderen over hun mogelijke twijfel heen te helpen, zei ik daarom: 'We moeten doorgaan! Anders is er iedere keer wat. Wat kunnen ons die smerissen schelen... Kom op, we doen het. We laten alleen die verkeerslichten met rust, dat is te gevaarlijk.' De anderen knikten bevestigend. Ik keek hun gezichten even onderzoekend aan, om te zien of hun zelfvertrouwen een deuk had opgelopen. Zo te zien niet. De koppen zagen er grimmig en vastberaden uit. Geconcentreerd en scherp.

Ik liep daarna naar Remmetje toe, die een paar meter verder op de uitkijk had gestaan. Zonder hem verder tekst of uitleg te geven zei ik: 'Rem, ga direct naar huis. Wacht daar op bericht van ons. Hup, nu weg op je fiets.' Nu de verkeerslichtentruc niet doorging, wilde ik mijn broer er niet langer bij hebben. Als het op een of andere manier fout zou gaan,

kon hij de dans tenminste nog ontspringen. Ik had hem erin gehaald en ik voelde me daar verantwoordelijk voor. Als het even kon, moest ik hem buiten schot houden.

Een volgende beproeving moesten we doorstaan toen we op het Tweede Weteringplantsoen aankwamen. Er reed juist een surveillanceauto van de politie voorbij, waarvan de inzittende agent ons nadrukkelijk aankeek. We vielen waarschijnlijk met ons berenpostuur best wel op. Ik dwong mezelf, want je neigt weg te draaien, gewoon terug te kijken en de auto reed langzaam door. Pffff, een ontvoering is afzien, zuchtte ik in gedachten.

Willem Holleeder ging op de tramhalte staan. Hij had naast zijn pruik ook nog een ijsmuts op, wat in werkelijkheid een opgerolde bivakmuts was. Aanvankelijk hadden we dit soort aandachttrekkende vermommingen niet willen doen, maar in het geval van Willem was het absoluut noodzakelijk. Het was namelijk mogelijk dat Heineken in het gezelschap was van Marjan Alleman, een goede vriendin van Willems moeder. Ze was dikwijls bij hen thuis over de vloer geweest en zou Willem, ondanks een pruik en snor, aan zijn karakteristieke neus kunnen herkennen, zo vreesden wij. Marjan Alleman was een vriendin van Heineken en we hadden haar bij het observeren van het Pentagon al een paar keer zien weggaan met hem. Daarom was op het laatste moment besloten dat de Neus voor de zekerheid een bivakmuts zou dragen.

Ik ging zelf met Frans Meijer op het bankje zitten in het plantsoen voor het Pentagon en gluurde onopvallend door een heggetje naar de Cadillac, waarin Ab Doderer zat te wachten. Jan Boellaard stond net om de hoek in de Den Texstraat, vlak bij de oranje bestelbus, en had in zijn jaszak een spuitbus traangas, die hij in Amerika had gekocht. Hij zou dat gebruiken als omstanders Heineken en Doderer te hulp zouden schieten. Het was zeer effectief spul, maar richtte geen blijvende schade aan. Ik had mijn hand in mijn jaszak en voelde er de koude greep van mijn pistool. We hadden over het gebruik daarvan nauwkeurige afspraken gemaakt. Zoals ik al eerder heb verteld, wilden we wel ontvoerders zijn, maar geen moordenaars. Slechts in het uiterste geval zouden we een of meer waarschuwingsschoten lossen om mensen af te schrikken. Het was verder absoluut verboden om een schot te lossen als er politie in de buurt was. Dat zou ons, zo wist ik van tevoren, anders buitengewoon zwaar worden

aangerekend. 'Dreigen oké, schieten nee,' had ik de anderen voorgehouden.

Door het heggetje heen observeerden Frans en ik Appie Doderer. Hij leek onrustig, alsof hij onraad rook, of verbeeldde wij ons dat maar? Hij draaide in zijn auto heen en weer, keek om de haverklap naar buiten en zijn blik had iets spiedends, alsof hij iets verwachtte. Was hij die middag misschien tijdens de receptie, waar ook minister Korthals Altes van Justitie aanwezig was, soms met zijn neus op de feiten gedrukt? Dat zijn baas, een steenrijke captain of industry, eigenlijk onvoldoende beveiligd was en dus risico's liep?

Ineens, het was een paar minuten voor zeven uur, gingen boven de kroonluchters uit. Het ganglicht floepte aan. Ik kwam overeind en fluisterde tegen Stekel: 'Ja, daar heb je 'm... Actie!' Het Pentagon onafgebroken in de gaten houdend liepen we door het plantsoentje heen. Vanuit mijn ooghoeken zag ik dat Willem het eveneens had opgemerkt en ook langzaam opliep richting deur van het Pentagon, onderwijl zijn bivakmuts over zijn gezicht rollend.

De deur ging open. Elly van Gaans, de secretaresse van Heineken, verliet het pand als eerste en trok de deur weer achter haar dicht. Het was ijskoud buiten, dus dat was geen wonder. Een paar seconden later ging de deur opnieuw open. Ik hield mijn adem even in: Marjan Alleman kwam naar buiten... Maar goed dat de Neus die bivakmuts op heeft, schoot door me heen. Met haar kwamen nog drie personen naar buiten. Dat was anders dan normaal. Meestal kwam Heineken alleen. Het deerde me echter niet. Ik denk dat we hem die avond hoe dan ook gepakt zouden hebben, zelfs als hij met een peloton van de Mobiele Eenheid naar buiten was gekomen. Niets kon ons meer tegen houden.

Ik zag Alfred Heineken in het licht van de deuropening. Ik herkende hem alleen al aan zijn massieve silhouet. Hij stond even een moment stil en keek waarschijnlijk waar zijn auto met chauffeur stond. Daar was hij dan... Wat hadden we lang op dit moment gewacht, eraan gewerkt en erin geïnvesteerd. Heineken had alleen een kostuum aan. Geen overjas, terwijl het toch koud was. In de vrieslucht veranderde iedere ademstoot tenminste in een witte rookwolk. We konden nu niet meer terug. Het was nog maar enkele meters. Ik zag Willem naar Heineken toelopen en hem bij de revers van zijn colbert pakken. 'Hé, hé, wat is dat, laat me los,'

riep hij verbouwereerd. Mevrouw Alleman, juist zij, begon te schreeuwen en trok Willem aan zijn mouw, die hij woest losrukte. Jan Boellaard sprong naar voren en spoot haar traangas in het gezicht, waardoor ze direct was uitgeschakeld. Vanaf dat moment gebeurde er een heleboel tegelijk. Bliksemsnel ook. Heineken liet zich direct op de grond vallen, toen hij begreep, of althans vermoedde, wat er aan de hand was. Willem begon hem niettemin naar de oranje bestelbus te sleuren, wat ondanks zijn kracht niet meeviel. Heineken was zwaarder dan we dachten en sribbelde natuurlijk nog fors tegen ook. Ik stopte het pistool, waarmee ik bij wijze van dreiging had gezwaaid in mijn jaszak en schoot hem te hulp. 'Mitkommen! Schnell!' commandeerde ik in het Duits.

Lees verder in *De ontvoering van Alfred Heineken*